

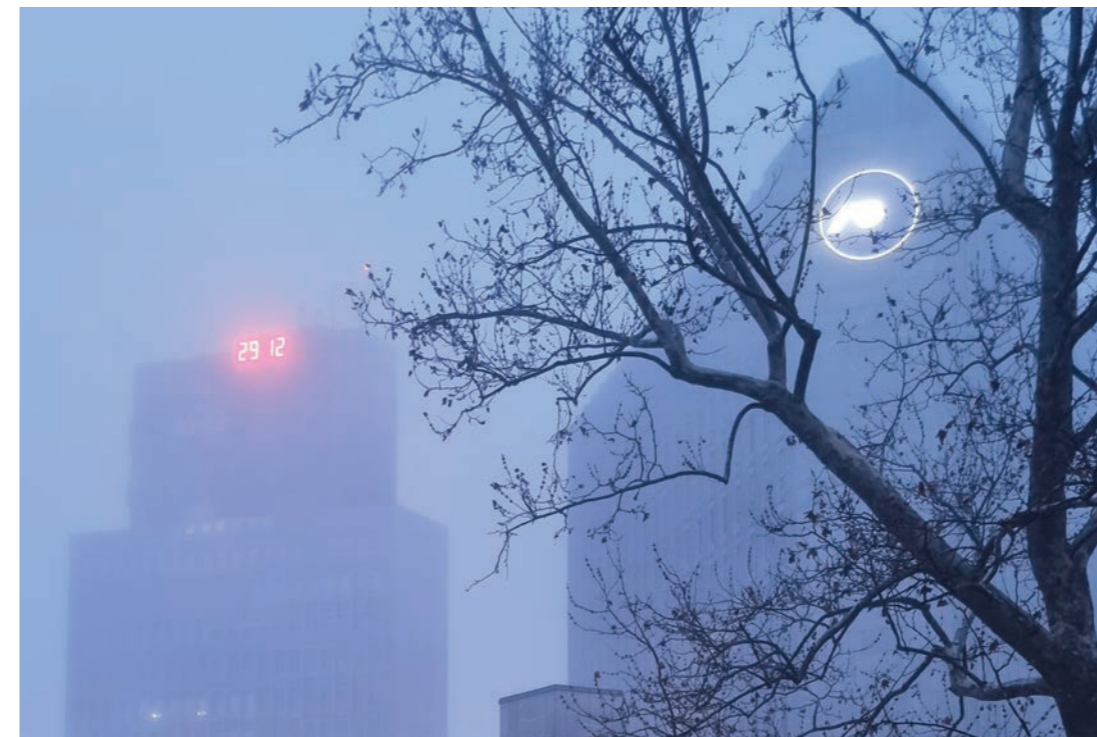
raznoverstnost piranskih utrinkov je neskončna, za knjigo in razstavo je izbranih le nekaj, ki sporočajo, da je Piran nekaj edinstvenega

v Piranu skozi različna časovna obdobja

uokvirjen izrez s Trnovsko cerkvijo, v različnih obdobjih dneva, ki spominja na Monetove upodobitve svetlobe katedrale v Rouenu

pogled z okna našega stanovanja v poznopomladanskem sneženju, aprila 2022

eden večjih projektov, ki ga je prejšnji socialistični oblasti uspelo izvesti v središču Ljubljane kot velikopotezno gradnjo, še vedno ostaja simbol presežne urbanistične in arhitekturne zasnove

skozi Ravnikarjeva »vrata v Ljubljano« grem večkrat in še vedno me presenečata postavitev in videz, decembra 2021

dessa

Dessa arhitekturni center
Židovska steza 4
1000 Ljubljana

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

krajine

Robert
Potokar
osebne
krajine

17. 4. —
18. 5. 2023

galerijadessa

okvir

Obzorja duha, ki smo jim priča, so izčiščene podobe misli, ki jih avtor ne povezuje slučajno, so fragmenti vsakdana, ki jim Robert Potokar nadene nov pomen. Na koncu jih zbere v množice, ki govorijo več kot le ena sama. So likovna dela, ki le skupaj pričarajo zgodbe, ki naj si jih bralec pove sam, okvir, ki je v tem primeru avtorski izbor, pa naj ga pri tem usmerja.

Fotografija potrebuje okvir, čez katerega se često prelije misel, ključen pa je odločilni trenutek, prosto po Bressonu je to tisti delček sekunde, ko avtor sproži posnetek, ki se odločilno razlikuje od ostalih, ki nato poniknejo v pozabo. Takrat se torej vse konča ali pa začne. Čarobno. Četudi so zajemi krajin Roberta Potokarja statični in v njih le redko najdemo človeško figuro, so vsi ti momenti odločilni. Ob nastanku se je avtorju utrnila misel, povezal jo je s trenutnim občutenjem, morda aktualnimi razmišljanji, lahko pa ga je uokvirjena kompozicija spomnila na pretekle dogodke bližnje ali daljne preteklosti. Za prihodnost jih je ujel s fotoaparatom svojega pametnega telefona.

Blaž Budja

okvir

osebne krajine

So ujeti trenutki, ki jih oko arhitekta kadrira drugače, ko išče v krajinah večplastno širino prostora, a hkrati v njih izseke detajlov, ki se velikokrat sprevračajo v abstraktne likovne kompozicije. Na fotografijah so ujeti odnosi med polnim in praznim, nasičenim in nenasičenim, osvetljenim in osenčenim, horizontalnim in vertikalnim ter včasih diagonalnim, živim in neživim. Na fotografijah se redko pojavljajo osebe, ni bližnjih portretov ljudi, ni neposrednega vstopa v življenje in vrvenja vsakdanjega dne. Se pa to življenje zariše drugače, kot ujet trenutek v času, ki je ostal in hkrati minil, saj prav takšnega trenutka verjetno ne bo nikoli več.

Izbor fotografij je takšen, da je pogled predstavljen oseбно in večplastno, ne zgolj z eno izbrano tematiko, ki bi pokrila le mestne, arhitekturne krajine, izpustila pa recimo morske krajine. Dovolj na široko, da pokaže, kaj vse arhitekta spremlja in zanima v življenju. Pa naj bo to arhitektura, krajinska arhitektura, umetnost, zgodovina, geografija, narava, morje, obale, mesta ali detajli vsakodnevnega življenja. Nekakšen kalejdoskop občutij življenja in prostora. Kalejdoskop, v katerem se skozi vrtenje prikazujejo spreminjajoče se geometrizirane abstraktne kompozicije, skozi razstavo ali listanje knjige pa se v njej prikazujejo podobe barvnega domišljijsko realnega sveta, ki je na razstavi in v knjigi razdeljen na posamezne vsebinske sklope. Tako so različne in raznovrstne fotografije tematsko združene in s tem preglednejše, lažje razumljive in gledljive. Vsak sklop uvede dvostranska barvna stran z uvodnim pojasnjevalnim besedilom, ki na kratko zaobjame njegovo bistvo, potem pa se zvrsti več krajših ali daljših foto zgodb s svojim večinoma enostavnim besedilom.

Na večini fotografij prevladuje kontrast – med svetlim in temnim, med osvetljenim in osenčenim, med nečim, kar se zgodi spredaj, in nečim, kar se dogaja zadaj. Senca, ki spredaj pada na horizontalno ali vertikalno ploskev, ali senca drevesa, ki s svojo nepravilno mrežo prekrije urejeno fasado ali geometrizirana tla. Ali oseba v prvem planu, pa čeprav se pojavljajo le na redkih fotografijah, ki določa prostorsko globino in sosledje posameznih planov, kjer se v daljavi po drugem zaslu ti tretji ali četrti plan. Izbrane fotografije na razstavi so načeloma vse barvne, le nekaj piranskih fotografij je spremenjenih v črno-belo tehniko, kjer kontrast sence pride še bolj do izraza.

Časovni okvir izbora fotografij zajema predvsem obdobje med letoma 2016 in 2022, s poudarkom na zadnjih dveh letih.

Robert Potokar

samostan v Kostanjevici je s svojo velikostjo in veličino res nekaj posebnega in seveda je tudi njegova razstavna vsebina vredna ogleda, od lesenih skulptur Forme vive do del bratov Kralj

izlet na Dolenjsko na Prešernov dan, 8. februarja 2022

v čast Ekvorni, barjanski boginji, zavetnici Ljubljance in vode, je bilo delo kiparja Frančiška Smerduja Ležeča z vencem umeščeno na sam rob betonskega korita, da lahko bdi nad usodo reke in soustvarja krajinsko podobo novo urejenega rečnega obrežja

na jutranjem sprehodu po Ljubljani, marca 2022

nekoliko nenavaden pogled na cerkev sv. Jurija, z obale, ko se sicer jasne arhitekturne linije v megli zabrišejo, dopolnjujejo pa jih galebi z angelom v ozadju

v Piranu pozimi 2022, ko nastopijo megleni dnevi

Robert Potokar

Je arhitekt in vodi arhitekturni biro Ravnikar Potokar, ki ga je ustanovil z Vojtehom Ravnikarjem, s katerim sta bila dolgoletna sodelavca in soavtorja več projektov in natečajev. S soavtorji je na javnih natečajih prejel 25 prvih nagrad in izvedel številne projekte, med katerimi so: Center starejših Trnovo v Ljubljani, Center starejših Hodoš, Dom upokojencev v Idriji, osnovni šoli v Kamniku in Litiji, kopališče Kolecija v Ljubljani, objekti v naravnem rezervatu Škocjanski zatok pri Kopru in ureditve zunanjih površin Škofje Loke ter Ajdovščine.

Z različnimi skupinami soavtorjev je dobil več nagrad, med njimi: priznanje Piranesi leta 1996 in 1998, nagrado Piranesi leta 2004, zlati svinčnik ZAPS leta 2007, 2008, 2015, 2019 in 2021 ter leseno ikono 2017. Leta 2018 in 2020 je dobil nagrado za urbani prostor na mednarodnem Salonu arhitekture v Novem Sadu. Na 43. mednarodnem Salonu arhitekture v Beogradu je leta 2021 dobil priznanje v kategoriji za goste.

Že dvajset let soustvarja srednjeevropsko arhitekturno revijo Piranesi, od leta 2010 pa je tudi njen odgovorni urednik. S Špelo Kuhar sta leta 2008 izdala vodnik Gremo v mesto Ljubljana, leta 2020 pa knjigo Zgodbe slovenske arhitekture. Leta 2022 je izdal knjigo svojih fotografij Osebne krajine.

Od leta 2010 je gostujoči predavatelj na Fakulteti za gradbeništvo, prometno inženirstvo in arhitekturo v Mariboru, kjer je leta 2015 pridobil naziv docent.

Razstava v galeriji Dessa, 17. april–18. maj 2023

Robert Potokar
osebne krajine
zaznavanje in videnje prostorskih doživetij skozi oči arhitekta

Fotografije	Robert Potokar
Zasnova razstave	Robert Potokar in Mina Gutović
Producent razstave	DESSA galerija, Ravnikar Potokar arhitekturni biro
Spremno besedilo	Blaž Budja
Uvodno besedilo in besedila ob fotografijah	Robert Potokar

Slovenska lektura	Manica Baša
Grafično oblikovanje	Ivan Ilić
Tisk plakatov	Prima IP d.o.o.
Tisk zloženk	Mat-Format d.o.o.
Pokrovitelj	Republika Slovenija Ministrstvo za kulturo